

## Irkutsk 8 - Bajkal so spolužiakmi a prekvapenie

Napísal Balek Robert

Sobota, 14 November 2009 11:03

---



Hneď na druhý deň po tom, ako som sa v nedeľu s tetuškami nadchýnal krásou Bajkalu z paluby lode, šiel som v pondelok na naplánovaný výlet na Bajkal so spolužiakmi z ruského jazyka. Poviete si: "Čo mu to nestačilo?" No na tento výlet so spolužiakmi sme sa chystali už niekoľko týždňov a stále sa výlet odkladal a odkladal. Raz nebolo pekné počasie, potom nebol vybavený autobus a tak ďalej. Nakoniec sa to konečne podarilo, ale akurát hneď po konferencii. Mohol som to odmietnuť, ale ísť so spolužiakmi znamenalo zaručene zábavu. A tak sa aj stalo. No zábava sa stala pre mňa poriadnym prekvapením na konci výletu. Ale pekne po poriadku.

Fotogalérie z celej cesty k Bajkalu so spolužiakmi a späť:

**(Všetky malé FOTKY v článkoch sú klikateľné - ak na ne kliknete, otvoria sa vám v originálnej veľkosti ):**

[Taľci - skanzen ruskej dediny](#) - fotky zo skanzenu ruskej dediny v Taľcoch pri Bajkale so spolužiakmi

[Na brehu Bajkalu](#) - fotografie so spolužiakmi na brehu Bajkalu

[Listvianka](#) - fotografie Listvianky - dedinky na brehu Bajkalu potom, čo mi spolužiaci urobili veľké prekvapenie

[Chrám v Listvianke](#) - fotografie z pravoslávneho chrámu v Listvianke

[Retro železný park](#) - fotografie zo svetového unikátu - železného múzea "Retro park" v Listvianke

### Cesta autobusmi zo školy na Bajkal

{joomplu:978 left}Odchádzali sme v pondelok ráno od školy dvoma autobusmi, pretože okrem nášho krúžku išli aj iné krúžky, hlavne mongolskí spolužiaci. Natlačení na sedadlách, pretože nás bolo viac ako miest v autobuse, sme sa konečne pohli smerom k Bajkalu. Cesta bola zábavná, pretože spolužiaci z Vietnamu sú veľmi zhovorčiví a majú fantastický zmysel pre humor (pozrieť si to môžete aj sami: [VIDEO z cesty so spolužiakmi](#) ). Cesta ubiehala veľmi rýchlo, hlavne preto, že náš šofér uháňal na našom autobuse ako na formuli číslo jedna. Viete si predstaviť staručký autobus, aký u nás na Slovensku už dávno nejazdí, ako sa pod náporom rýchlosti trasie, div sa nerozpadne? Nuž naozaj som mal poriadne obavy, či sa niekde nerozplášťme, hlavne, keď sme sa po priamej ceste dolu brehom rozbehli tak, že som nevedel, čo mám držať skôr – spolužiakov alebo autobus, aby sa nerozpadol na kúsočky. Nakoniec som bol veľmi rád, keď sme z cesty na Bajkal odbočili a vošli do krásneho brezového lesa a konečne vyšli z autobusu na pevnú zem. Na moje prekvapenie bol však Bajkal príliš ďaleko.

{joomplu:1066 left}Nepočul som totiž naše učiteľky, ktoré ešte v Irkutsku hovorili, že pred tým, ako prídeme na Bajkal, navštívime ešte múzeum ruskej, irkutskej a buriatskej dediny s názvom „Talci“. Niečo také, ako u nás skanzen. Zaplatili sme pár rubľov a cestou po brezovom lese sme sa dostali na veľké námestie s drevenými domami, drevenou obrovskou ohradou s vežami, krásnym dreveným kostolíkom, ruskou kaviarničkou, ruskou školou atď...

Určite si pozrite [FOTOgrafie z Talcov](#) a na VIDEÁCH:

[Prechádzka po skanzene Talci 1.časť](#) - architektúra domov, remeslá konkrétne aj predvádzané pracovníkmi skanzenu

[Prechádzka po skanzene Talci 2.časť](#) - matriošky, obrazy z brezovej kôry a mnoho ďalšieho

[Prechádzka po skanzene Talci 3.časť](#) - ďalšie kuriozity skanzenu (škola, kostolík, a iné)

Bolo to veľmi zaujímavé, prechádzať sa po izbách starodávnych domov s ich krásnou architektúrou. Predstavoval som si ľudí, ako kedysi v týchto domčekoch žili, ich osudy, vzťahy, radosti a starosti, s ktorými dennodenne bojovali.

Matriošky, zvizduľky, suveníry od výmyslu sveta

{joomplu:1040 left} Dnes sú už v podstate skoro všetky krajiny unizované – zjednotené čo sa týka štýlu architektúry – všetko podľa západného komerčného štýlu. Ktovie, možno o pár desiatok rokov sa už pri pohľade na budovy a domy v mestách nebude dať poriadne rozlíšiť, v akej krajine sa vlastne nachádzate. Neplatí to však o Rusku. Aj keď sa tu takisto pretláča západný štýl, kdekoľvek aj po 800 tisícovom Irkutsku môžete nájsť drevené domčeky s pôvodnou architektúrou. Pozrite si určite **FOTO z mojich potuliek po Irkutsku**. Nuž a po provizórnej starodávnej dedinke v Talcoch sa môžete prejsť spolu so mnou na

[VIDEU z múzea ruskej dediny „Talci“](#)

. Navštívil som aj domček, v ktorom bola obrovská pec, kde vypaľovali hlinené hračky a písťalky vo forme Bajkalského tuleňa. Nazývajú sa „zvizduľky“, pretože sa do nich naleje trochu vody a

potom sa do nich špeciálnym otvorom fúka. Vydáva to veľmi zaujímavý a pekný zvuk, akoby nádherne spieval nejaký vtáčik. Na veľkom námestí „Tal'cov“ boli rozprestreté stánky s výrobkami starých Irkuťanov – rôzne náhrdelníky zo vzácnych rôznofarebných kameňov, rôzne výrobky z dreva, brezovej kôry, látky... Najviac sa mi páčil stánok s množstvom matriošiek. Také matriošky som ešte nevidel. Veľmi pekne namaľované s krásnymi perleťovými farbami. Všetky matriošky, ktoré som videl predtým, boli maľované ako na bežiacom páse – tučnučké tváre, tučnučké tetušky s nejakou tou ružičkou v rukách. {joomplu:1044 left} Toto bola však úplne iná - ručná práca. Hoci to bola klasická forma matriošky, namaľovaná na nich bola krásna ruská nevesta v národnom kroji. Pozrite si to určite na

[VIDEU matriošiek](#)

a

[FOTOgrafiách matriošiek](#)

. Keď som sa na ne zapozeral, pristavila sa pri mne pani predavačka. Začala rozprávať o matrioškách v stánku, že ich vyrába ona a že už s nimi bola na niekoľkých výstavách a súťažiach, vyhrala prvé miesta a dostala aj diplom. Potom od krásnych matriošiek nielen v ruských krojoch, ale aj vo forme ruského a amerického prezidenta, upriamila moju pozornosť na nádherné obrazy nie maľované, ale vytvorené z rôznych farieb brezovej kôry. No... myslel som si, že aspoň niečo je namaľované, také to bolo krásne. Ale presvedčil som sa, že naozaj všetko bolo jednoducho z kôry – deduško, babička, hory, lesy, domčeky... U nás na fare som potom náhodou našiel presne takým štýlom namaľovaný obraz Božieho milosrdenstva. Krásne. Všetky domčeky, kostolíky, námestíčka, matriošky a obrazy si môžete pozrieť nielen na

[FOTKÁCH z Tal'cov](#)

ale aj na

[VIDEO z tejto krásnej irkutskej dedinky](#)

.

Šialené fotografovanie

{joomplu:1159 left} Z dedinky „Tal'ci“ sme sa rýchlo vrátili späť, pretože autobusy už na nás netrpezlivo čakali. Nasadli sme a znova sa začala jazda „smrti“. Akokoľvek sú autobusy v Rusku bezpečné, cítil som sa predsa len bezpečnejšie, keď sme v Listvianke pri Bajkale znovu vystúpili na pevnú zem pod nohami. Nuž a znova ma čakal Bajkal v celej svojej kráse. Spolužiaci sa doslova vyrútili na breh Bajkalu a začala sa fotoprehliadka. Skoro všetci vytiahli fotoaparáty a fotografovali sa navzájom jedna radosť – z jednej strany, z druhej strany, s priateľkou na polorozpadnutom móle v póze zaľúbencov s rozpäťými rukami na predku Titaniku... no jednoducho zábava. Aljoša – spolužiak z Vietnamu sa samozrejme zobul, vysúkal nohavice po kolená a chcel sa odfotiť ako skáče do Bajkalu. Nuž podarilo sa zopár zaujímavých fotografií a takisto videí. Ak chcete, určite si ich pozrite na [nových FOTKÁCH z Bajkalu](#) a [VIDEU z Bajkalu so spolužiakmi](#)

.

### Výprava na breh Bajkalu k starému vraku lode

{joomplu:1203 left} Mne sa podarilo vybiť si baterky na fotoaparáte. Tak som si ich dobíjal v jednej malej reštaurácii na brehu Bajkalu, lízal ruské „maroženoje“ (zmrzlinu – ruská smotanová – najlepšia na svete) a pozeral sa cez okno na nádherný Bajkal a šantiacich spolužiakov na jeho brehu (pozrite si to so mnou na [VIDEU z reštaurácie](#) ). Po zhruba polhodine som sa odobral na výzvedy po brehu Bajkalu ďalej za závoru na konci asfaltovej cesty v Listvianke (ďalej už cestu nestavali, jednoducho slepá ulica... koniec sveta...). Ostatní spolužiaci si chceli ísť ešte na miestnu tržnicu kúpiť „Omuľa“ – rybu, ktorá sa nachádza iba v Bajkale a nikde inde na svete. Ja som ho už jedol. Chcel som sa pozrieť k tomu starému zhrdzavenému vraku lode, ktorý som videl včera z lode, keď sme sa plavili po Bajkale. Pozval som aj Slávu a malého Ťuk z Vietnamu (krásne meno, však? Ťuk – ja ho volám Ťuk-ťuk, pretože keď sa mi predstavoval akosi to vždy dvakrát zopakoval a potom mu to už prischlo). Takže ja, Sláva a Ťuk-ťuk sme sa vydali na prieskum Bajkalského Titanicu. Nuž, po ceste sme stretli pár ľudí, niekoľko polorozpadnutých starých budov s vybitými oknami a jedného rybára s obrovskou udicou. Popozerali sme si vrak lode ale dovnútra sme neliezli – príliš vysoko. Niekedy nabudúce urobíme dôkladný prieskum lode aj zvnútra. Zastavili sme sa na brehu, na ktorý narážali veľké vlny ako na mori a v ten deň bolo ešte veľmi pekne. Hovoria, že bývajú aj niekoľko metrové vlny... Úuuuf, to by som chcel vidieť... Ale zatiaľ sme videli len menšie vlny ako vidno aj na [VIDEU od vraku lode na brehu Bajkalu](#)

.

### Prekvapenie, ktoré som nečakal

{joomplu:1206 left} Tak som pofotil a mobilom ponahrával videá a nakoniec sme sa rozhodli, že už ideme späť k autobusu. Keď sme totiž vychádzali z autobusu, pani učiteľka povedala všetkým, že sa stretávame o tretej na tom istom mieste, na akom sme vychádzali z autobusu. Nebolo to ďaleko a hodinky ukazovali pol tretej aj desať minút. Mal som teda ešte celých 20 minút. Spolužiaci sa nejako veľmi ponáhľali. Moc som tomu nerozumel. Tak som sa ešte z polcesty vrátil, natočil ešte video, pofotil ešte zopár zaujímavých záberov a zhruba za 10 minút tri som sa dostavil na určené miesto. Hm... Ale nikoho tam nebolo – ani živej duše. Ani autobus, ani spolužiaci... Hovorím si, že sme sa asi dohodli na nejakom inom mieste a ja som to asi prepočul, tak som zavolał spolužiakom, ale nedvíhali telefóny. Tak reku, idem po ceste smerom von z Listvianky, možno ich niekde uvidím, veď je ešte dosť času. Nuž, drahí bratia a sestry... Za päť minút som sa dostal na prístav, kde bolo veľké parkovisko. Tam ešte mohli byť, ale nikoho široko-ďaleko a to mi bolo už veľmi podozrivé. Hm, vari mi neušli – také tušenie ma zrazu premklo. „Aaaale, veď učiteľky vedia, že nie som v autobuse, určite by počkali, veď ešte ani nie sú tri ako sme sa dohodli...“ – povedal som si. „No, ale potom by tu niekde mali byť...“ – ozvalo sa mi v hlave... „Nuž, asi sa čosi stalo. Ale to by mi predsa neurobili, že by ušli bezo mňa. To nie...“ A tak som ešte raz zavolał spolužiakom a našťastie zdvihli mobil. A na moje

prekvapenie sa ozval z telefónu smutným hlasom Slávo: „Robert, my už ujechali“ (preklad: Už sme odišli) – no ma skoro zvalilo na zem. „Čooo? Ako to, odišli? Ved' ešte nie sú tri a vy ste už odišli? Prečo? Tak zastav autobus a vráťte sa po mňa!“ Dlhé ticho a potom takým nesmelým hlasom sa Slávo ozval: „Nevazmožno astanaviť aftobus. Šafior nechočet. I my bežali za aftobusom. Nas tože čuť čuť lišil zdes na Bajkale.“ (Preklad: Nie je možné zastaviť autobus. Šofér to nedovolí. Aj my sme bežali za autobusom. Nás tiež skoro nechal tu na Bajkale.)

### Božia záchrana a môj šialený nápad

{joomplu:1235 left} Tak... polnyj kapeec, akoby povedali Rusi (niečo ako "úplný koniec" - no hrôza). A teraz čo? Po pár ospravedlňovaniach Slávo vypol telefón a moje myšlienky sa upreli na jediné – ako sa dostať teraz z Listvianky do Irkutska, kde máme o šiestej sv. omšu. S mixom hnevu, prekvapenia a snahy dostať sa nejako z Listvianky preč som sa pohol smerom k Irkutsku. Stále som ale prechádzal Listviankou a dumal, dumal, dumal. A čudujte sa, po pár modlitbách, aby ma Pán predsa len nenechal tu na Bajkale nocovať, sa o pár minút mojej chôdze z diaľky začalo ku mne približovať auto ponášajúce sa na „maršrutku“ – súkromný taxi-autobus, ktorý premáva v Irkutsku ako MHD za 12 rubľov. Otočil som sa tvárou k nemu a začal stopovať. Keď sa priblížil na pár metrov, dal sa už rozoznať nápis na prednom skle: „Irkutsk“. „Juchuuuu, spáááasa prišla do tohto domu!“ – pomyslel som si. Pane, tak rýchlo? To je super. Myslel som, že mi zastaví nejaké cudzie auto a ako autostopára ktovie, čo so mnou po ceste urobí – no ved' viete, že vás napadnú všelijaké myšlienky – hlavne keď vyzeráte ako zahraničný turista s veľkou pravdepodobnosťou množstva dolárov po vreckách. Ale našťastie to bolo solídne MHD medzi Listviankou a Irkutskom. Uff. Vydýchol som si úľavou. Šli sme pár metrov a ja som sa celý šťastný spýtal, koľko stojí cesta – bola to hodina cesty a on povedal, že 100 rubľov. Reku dobre, tak som predpokladal. {joomplu:1240 left}A že kedy pôjde nasledujúca maršrutka – autobus MHD. A on, že tak o 20-30 minút. Uuuuf, to ma zarazilo. Myslel som, že o nejaké dve hodiny alebo čo. No a asi sa budete nado mnou smiať a krútiť hlavou, ale mne vzkrsol v hlave bláznivý nápad: „Keď už som tu zostal trčať takým nedopatrením, čo tak ešte chvíľu sa po Listvianke poprechádzať a pofotiť miestne domčeky, kostolík, ľudí?“ Noooo, znelo to riadne šialene. „Robo! Ved' teraz ti Boh zázrakom vybavil odvoz domov a ty? Pokúšaš?“ – zaznelo mi v hlave. „A určite pôjdu ďalšie autobusy o 20 minút?“ – spýtal som sa ešte poslednýkrát šoféra. „No samozrejme, že ešte pôjdu. Ale či presne o 20 minút? Možno niektorá aj vynechá... Kto vie...“ Uuuuf, tak môj nápad teraz znamenal zahodiť istotu a hodiť sa do prázdna a neistoty. „Risknem to, Pane, čo povieš?“ Nuž a na odpoveď už neostalo veľa času, pretože sme práve zastavili na poslednej zastávke v Listvianke, aby sme zobrali jednu tetušku. Bola to šanca. A veeelmi ma svrbeli prsty na spúšti fotoaparátu... Mám, nemám? Zvonka rozhodne ale vnútri s obrovskou neistotou som otvoril dvere istoty a vystúpil do neistoty. Nechápacému šoférovi som stihol povedať akurát: „Skúsim počkať na ďalší...“ Pokrčil nechápavo plecami a nechal ma v kúdoli prachu za sebou.

### Výskumník Listvianky

{joomplu:1274 left} Sledoval som odchádzajúcu istotu od Boha mne danúúúúú. Ajajaaaj, urobil som správne? Ani na túto odpoveď už nezostalo veľa času. Nohy ma už niesli smerom ku hlinenej cestičke do dedinky Listvianky. Domčeky z dreva už vykúkali. A ja som pozoroval ručičky svojich hodín... Nuž, mám asi tak hodinu. O štvrtej musím byť opäť na ceste a sledovať maršrútku. Zastávku si pamätám. Určite sa to podarí. Pochybnosti som nechal za sebou a začal som si všímať krajinu okolo seba. Natrafil som na jeden staručký ošarpaný drevený dom na kraji dedinky s pováľaným plotom a poriadnym neporiadkom okolo. Práve doň vchádzala akási žena. Zamieril som s troškou vzrušenia a obáv z konfliktu do dvora a začal fotiť ten krásny neporiadok. Uuuuf, pomyslia si, že som z nejakej rozviedky, to ma poženú aj s topánkami. Okradnú o foťák a čo ja viem, ešte čo? Prebiehalo mi hlavou ešte množstvo iných katastrofických scenárov, kým som cvakal spúšťou fotoaparátu hnaný zvedavosťou a vzrušením. Vchod zaprataný haraburdím, stará roztrhaná obhorená sedačka, provizórne „plné“ wc vonku v kadibudke, čierny obhorený hrniec na čmudiacej pahrebe o pár metrov ďalej, veci porozhadzované po zemi, mačka tuliaca sa ku mne a ďalšia vychádzajúca z domu. Stále som čakal, že niekto rozhorčene vyjde z polorozpadnutého domu a začne naháňačka... No, a v tom všetkom som sa ešte pohrával s myšlienkou vojsť dovnútra domu a popýtať ich, či by som mohol odfotiť aj ich – podľa vzoru spolubrata Andreja, ktorý zdvorilo všetkých najprv požiada, či ich môže fotiť. Ale keď sa niekoľko minút nič nedialo a nebolo čo už nového fotografovať, postupne som sa radšej opatrne vzdialil a pokračoval v mojej tajnej misii v Listvianke. [FOTOGRAFIE z môjho putovania po Listvianke si môžete pozrieť spolu so mnou](#)

.

{joomplu:1336 left} Po ceste do „vnútrozemia“ dedinky som narazil na zaujímavosť, akú len tak hocikde nestretnete ani na Slovensku a dovoľm si tvrdiť, že jedinečnosť široko ďaleko. Nuž bol to dvor s domčekom v pozadí, ktorý bol plný železných rozprávkových či nerozprávkových postavičiek od výmyslu sveta poskladaných z výfukov áut, kostier bicyklov, dáždnikov a čohokoľvek, čo sa asi nachádzalo okolo - a na bráne do tejto rozprávkovej železnej siene či múzea bola tabuľka s nápisom: „RETRO PARK – galéria železného dizajnu“. Uuuff, tak všeličo som v takej zapadnutej dedinke očakával, ale toto ma skutočne prekvapilo. A vás nie? Ved' si to pozrite na [FOTOGRAFIÁCH z Retro Parku](#). Železný rytier na železnom koni, smiešny železný ujko na železnom bicykle, vojak s delom, železná koza s rohami, železný bocian, železný ujko s železným rebríkom v jednej ruke a železnou pouličnou lampou v druhej... a tak ďalej a tak ďalej. No jednoducho rozprávka. Uuurrčite si urobte čas a pokochajte sa.

{joomplu:1335 left} Po jedinečnom múzeu podľa mňa svetovej úrovne som sa pohol smerom ku veži miestneho kostolíka. No a znova ma nesklamal jeho interiér plný nádherných ikon. Iný, ako chrám Zjavenia Pána v Irkutsku ale rovnako nádherný.

#### [FOTOGRAFIE z tohto kostolíka](#)

si určite pozrite, stoja za to... Pokrútil som sa ešte okolo kostolíka ale keďže už bolo veľa hodín, vracal som sa podobnou cestou späť ku zastávke. Ešte som stihol pofotiť miestne senzácie – veľké satelity na polorozpadnutých dreveniciach, nápis pri jazierku s upozornením že v



rozmedzí niekoľkých metrov sa neslobodno kúpať z dôvodu vysokého napätia, ktoré prechádza v kábloch prechádza pár metrov nad jazierkom a tak ďalej... Čo o tom toľko rozprávať, radšej si to pozrite na

[FOTOGRAFIÁCH z Listvianky](#)

Bezvýsledné čakanie na maršrútku a ďalší bláznivý nápad

{joomplu:1253 left} Nuž a vracal som sa plný nádejí na zastávku, na ktorej som vystúpil z maršrútky... Kukám, kukám ale žiadna maršrútko široko-ďaleko nikde. Len pár áut prešlo okolo, aj to väčšinou smerom do Listvianky. Nuž, čas sa rútil nezadržateľne dopredu a už som premýšľal, čo poviem Vlodekovi, keď mu budem večer telefonovať, aby prišiel po mňa na Bajkal a zaviezol späť do Irkutska. „Pane, prosím, pošli mi niekoho, buď tú maršrútku alebo nejakého normálneho človeka, ktorý by ma odviezol do Irkutska, prosím...“ – samozrejme začali znova modlitby... Ach Robert, znova len vtedy, keď už ide do tuhého. A tak som chtiac-nechtiac začal znova stopovať. Ale ako na potvoru, nik nechcel zastaviť, hoci mali prázdno. Nuž asi sa ma báli. To som ešte nevedel, aký plán B má pre mňa pripravený Boh. Ani oprotiidúci pochybný pán nepridal k mojim všelijako-rojacim sa katastrofálnym myšlienkam v mojej hlave. Napriek dôvere a akému-takému pokoju vnútri sa mi v hlave vynárali myšlienky, typu: „Nooo, a v strede cesty kdesi zabočia do lesa, zaistia dvere a potom... jajaaaj radšej ani nemyslieť.“ No nemyslíte si, že to bolo príjemné stopovať s takými predstavami v hlave. Radšej by som tú maršrútku ale tá nie a nie sa objaviť. Keď sa dlho nič na ceste neobjavovalo, prešiel som na druhú stranu cesty bližšie ku Bajkalu (stále som totiž stál na ceste lemujúcej jazero Bajkal, takže bol stále v oslnej kráse slnka predomnou). {joomplu:1259 left} Tam – na druhej strane cesty, som urobil ešte pár fotografií a otáčal sa na každý podozrivý zvuk. A keď som sa asi tak desiaty krát otočil, spozoroval som, ako z Listvianky – práve odtiaľ ako som vyšiel ja, vychádza taký poriadny veľký džíp. Pomyslel som si: „No tak tento zazobanec bohatý ma u určite nezoberie... Ale predsa...“ Tak len pre istotu aby som si nič nevyčítal, som zdvihol ledabolo ruku a zas ju zvesil k sebe s istotou, že si ma ani nevšimol a určite prefrčí okolo. No a čudujte sa – on normálne zastavil a naznačil, aby som nastúpil. Radosť zmixovaná so všetkými možnými predtuchami strachom aj s dôverou v Boha, že sa postará, keď bude treba som popodišiel k džípu. Áno, poviete si, hlavne otcovia, len aby to nečítalo moje dieťa a nebralo si príklad – tu upozorňujem mladších, aby si z tejto časti nebrali príklad – uuuurčite NIKDY nevchádzajte do neznámych áut, hlavne keď ste sám... Presne to mi hovorila aj učiteľka ruštiny na druhý deň v Irkutsku s hrôzou počúvajúcma moje rozprávanie, ospravedlňujúc sa za to, že ma zabudli v Listvianke kvôli šoférom, ktorí sa ponáhľali a odišli skôr napriek dohodnutému času.

Nočná mora s džípom

{joomplu:1306 left} Nuž podišiel som k autu a cez okno som uvidel starého pána. Tak mi odľahlo. Nuž ale človek nikdy nevie. Tak som sa pekne pozdravil, že reku, či nejde do Irkutska, že by som potreboval zviezť. A on, že ide ďalej, ale ide cez Irkutsk, takže môže. Nasadol som a po chvíli mlčania mi hovorí: „Ešte tu, na brehu Bajkalu zastavím umyť si ruky a tvár a napiť sa. Je to taká moja tradícia, keď odchádzam od Bajkalu na dlhšie preč.“ A stočil volantom ku brehu Bajkalu, ktorý bol hneď vedľa cesty. „UUuuuj, a je so mnou koniec! Pomyslel som si. Urrčiteee má niečo za lubom, a teraz ma tam niekde na brehu napadne a neviem, čo... Jaj!“ Všetky možné scény z filmov sa mi premietali v hlave. Ale aby som nevyznel hlúpo, vyšiel som aj ja, akože sa umyť v Bajkale. Opatrne s ušami aj očami na stopkách som kráčal k Bajkalu obzerajúc sa okolo, samozrejme v dostatočnej vzdialenosti od starčeka – pre istotu. {joomplu:1308 left} Ako pokakaný s prepáčením som sa umyl v Bajkale a pomaličky som sa presúval ku autu s bojom vnútri: Idem? Nejdem? Zostanem?“ Ale ujo z džípu vyzeral tak nejako bezstarostne a nastúpil do auta bez pochybných pohybov a tak som s dôverou v Boha nastúpil aj ja. Ako sme sa pohli. Ponúkol mi zrazu cukrík. „Nech sa páči. Sladkosť“ „Nooo určite, starký. Zjem cukrík nejaký nadrogovaný a potom amen tma so mnou. Uuurčite. To si vyhod' z hlavy!“ Akosi som sa k tomu nemal. Tak mi ešte raz zopakoval ponuku a povedal pokojne: „Nebojte sa... Aj ja cmúľam ten istý. Sú dobré, preto ponúkam.“ Keďže cmúľal aj on, zobral som si cukrík – ale IBA do RUKY! No a po pár minútach cesty a rozhovoru, ktorý som sa snažil nadviazať a myslím, celkom úspešne, a potom ako si ujo dal ďalší cukrík do úst a začal cmúľať, som sa predsa len rozhodol aj ja otvoriť cukrík a opatrne cmúľať aj ja. Nič sa našťastie nestalo. Ani som nezačal zaspávať. Jednoducho sa to nedalo. Ujo sa tak rozrozprával, a tak zaujímavo o Bajkale, o Irkutsku, o svojom predošlom živote, že som zaspáť určite nemohol (vypočujte si so mnou začiatok rozhovoru s ujom v džípe na [VIDEU z Džípu 1. časť](#)).

Zaujímavosti o Rusku, Bajkale a mnohom ďalšom

{joomplu:1316 left} Zo staršieho uja v džípe sa nakoniec vykl'ul bývalý predseda nejakej veľkej stavebnej firmy, ktorá postavila na Sibíri množstvo škôl, nemocníc, maštali pre svine a kravy, a tak ďalej. Stavia si momentálne, či opravuje starý dom v Listvianke a chodievajú tu na niekoľko týždňov cez leto na oddych, pretože už je dôchodca a prekonal tuším niekoľko infarktov a ďalší už môže byť osudný. Lieči sa niekde v Irkutsku nejakými špeciálnymi procedúrami. Nezapamätal som si presne, čo to bolo. Akurát odchádzal preč z Listvianky opäť domov niekde do nejakého mesta asi 75 km ďalej od Irkutska. Zlatý pán, dozvedel som sa z jeho hodinového rozprávania mnoho zaujímavého.

Tak napríklad to, že asfaltovú cestu z Irkutska do Listvianky postavili iba v 60-tych rokoch minulého storočia, keď mal do Ruska pricestovať na návštevu americký prezident Eisenhower za vlády Chruščova v Rusku. Cesta, po ktorej sa dostanete cez hustú tajgu z Irkutska do Listvianky pri Bajkale zhruba za hodinu priemernou rýchlosťou súkromným autom, bola postavená za rekordných 6 mesiacov. Až doteraz slúži predovšetkým turistom, ktorí sa pred



postavením tejto cesty museli uspokojiť s blatistou cestou naprieč tajgou. Zaujímavé... Hm, tak som ďakoval v duchu Eisenhowerovi, že chcel prísť, hoci neprišiel. Veď ak by sa to nestalo, myslím, že doteraz by táto cesta nebola postavená. Ktovie?

{joomplu:1237 left} Ďalšou zaujímavou informáciou bolo to, že Lenin bol prosím pekne nemeckým špiónom. Tak to bol góóól! Lenin a nemecký špión!? Ha, to ma podržte... No, že vraj posledné seriózne výskumy oficiálne už potvrdili, že Lenin, ktorý sa v tom čase nachádzal v Nemecku, bol vo vagónoch vlaku prepašovaný zo Švajčiarska do Ruska s presnou úlohou – revolúciou zvrhnúť cára a potom podpísať ako vedúca osobnosť Ruska s Nemeckom mier s tým, že sa Rusko nebude miešať do záležitostí Nemecka v Európe – keďže onedlho plánovali obsadiť Európu a s cárom, ktorý bol všelijako spätý s mnohými krajinami v Európe predovšetkým výhodnými sobášmi, by sa Nemecku veľmi ťažko bojovalo, ak by sa spojil s Francúzskom, Talianskom... Určite by sa mu v tom čase podarilo obsadiť nielen Rusko ale aj celú Európu. A tak si to radšej zabezpečili taktó. Áno, milí páni. Za komunizmus v Rusku a potom v celej východnej Európe môže prosím pekne Nemecko... Počujete dobre... Nuž, či to je pravda, alebo nie, neviem s istotou povedať, ale ten ujo bol veľmi presvedčivý (vypočujte si to sami na [VIDEU z Džípu 2.časť](#)). Neskôr po smrti Lenina, ktorý zomrel na veľmi nepeknnú chorobu, ktorú tu nebudem spomínať, sa vlády v Rusku ujali ľudia, ktorí už s Nemeckom tak nesympatizovali – nuž konkrétne Stalin. A v Nemecku sa takisto vymenili posty – nastúpil Hitlerko a ten si veeeeľmi pekne polámal zúbky na Rusku a prebudil spiaceho medveďa, ktorý sa prehnal skoro celou Európou. Nerátal s tým, že sa jeho žiadostivosť obráti proti nemu samému. Tak dopadne každý, deti moje, kto sa nevie nabažiť a chce „všetko“ a často alebo vždy mu nakoniec nezostane zhola „NIČ“.

{joomplu:1256 left} No a ďalšie informácie o československých vojenských jednotkách v Irkutsku a na celej Sibíri a o zlate, ktoré viezli iní vojaci a rôznych plukovníkoch, ktorí to a tamto chrabré vykonali, som už nie schopný napísať niečo dôveryhodné, pretože som sa to všetko jednoducho zapamätať nedalo. Rozsiahly prierez históriou Ruska sa ukončil na začiatku Irkutska na zastávke Slniečná, kde sme sa veľmi pekne rozlúčili, pretože ujo potreboval obísť celý Irkutsk inou cestou akou som práve ja potreboval. Na moje prekvapenie nechcel nič za cestu a tak som sa zviezol zadarmo, ešte aj s veľmi zaujímavým výkladom nielen histórie Ruska ale aj mnohými inými historkami. Ak by ste sa chceli zviezť aspoň kúsok cesty a vypočuť si rozprávanie uja z džípu, pozrite si [VIDEO z môjho mobilu v Džípe 3. časť](#), ktorý som nechal zapnutý počas cesty na pár úsekoch – hádam tam nájdete zopár ďalších zaujímavostí priamo od daného uja – ak rozumiete po rusky samozrejme – pohľad je upriamený na cestu – no, viete, aby ujo nezistil, že ho natáčam (ja viem, som potvora, bez jeho súhlasu, no ale čo už, aspoň kúsok...)

Koniec dobrý, všetko dobré...

## Irkutsk 8 - Bajkal so spolužiakmi a prekvapenie

Napísal Balek Robert

Sobota, 14 November 2009 11:03

---

Nakoniec som zostal plný úžasných zážitkov stáť na zastávke MHD a doviezol som sa domov včas na sv. omšu s vďačnosťou voči Pánovi, ktorý znova premenil to nepríjemné, čo sa stalo, na zaujímavo strávený čas so zaujímavým človekom, s ktorým sa už možno nikdy v živote nestretnem... Stálo to za to... Veď ako hovoria Rusi – všetko, čo sa nedeje tak, ako chceš, všetko Boh nasmeruje k lepšiemu. Možno aj ty nevešaj hlavu, ak sa niečo nestalo tak, ako sa malo podľa tvojich plánov. Možno to tak malo byť. Možno má pre teba Boh pripravené niečo, čo ďaleko prevýši všetko stratené...

Ešte raz pripomínam fotogalérie z celej cesty k Bajkalu so spolužiakmi a späť:

{joomplu:1016 left} [Tal'ci - skanzen ruskej dediny](#) - fotky zo skanzenu ruskej dediny v Tal'coch pri Bajkale so spolužiakmi

{joomplu:1164 left} [Na brehu Bajkalu](#) - fotografie so spolužiakmi na brehu Bajkalu

## Irkutsk 8 - Bajkal so spolužiakmi a prekvapenie

Napísal Balek Robert

Sobota, 14 November 2009 11:03

---

{joomplu:1284 left} [Listvianka](#) - fotografie Listvianky - dedinky na berhu Bajkalu potom, čo mi spolužiaci urobili veľké prekvapenie

{joomplu:1123 left} [Chrám v Listvianke](#) - fotografie z pravoslávneho chrámu v Listvianke

{joomplu:1338 left} [Retro železný park](#) - fotografie zo svetového unikátu - železného múzea "Retro park" v Listvianke

**VIDEÁ** pridelené k tomuto článku:

[Bajkal - Cesta so spolužiakmi v autobuse na "roztrhanie"](#)

[Bajkal - Taľci 1. časť](#) - so spolužiakmi v skanzene ruskej dediny pri Bajkale

[Bajkal - Taľci 2. časť](#) - veľmi zaujímavé z rôznych ruských remesiel starodávnych (zvizduľky, matriošky, brezové maľby a pod.)

[Bajkal - Taľci 3. časť](#) - ďalšie kuriózne zaujímavosti z ruského života na dedine putovaním po skanzene

[Bajkal a spolužiaci na brehu](#) - konečne splnený sen - spolužiaci z ruštiny na brehu Bajkalu - jednoducho zábava...

[Bajkal - z reštaurácie](#) - došli mi baterky tak som si ich dobíjal v reštaurácii na brehu Bajkalu s perfektnym vyhladom

[Bajkal - zhrdzavený vrak lode na brehu](#) - so spolužiakmi sme sa rozhodli presondovať breh Bajkalu do jeho neobývaných častí...

[Bajkal - Džíp 1. časť](#) - dobrodružná cesta späť do Irkuska z Listvianke po tom, čo mi urobili spolužiaci

[Bajkal - Džíp 2. časť](#) - zaujímavosti nielen o Leninovi ako o nemeckom... však sa dopyčujete...

[Bajkal - Džíp 3. časť](#) - ďalšie zaujímavosti nielen z 2. sv. vojny a situácii v Rusku